

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 1429/2019
03.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Чкоњевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Александар Лазић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4101/18 од 05.12.2018. године, у седници већа одржаној 03.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4101/18 од 05.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4101/18 од 05.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 53/17 од 15.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи исплати на име трошкова превоза за период од 01.11.2010. године до 25.10.2013. године, износ од 121.732,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом на појединачне месечне износе, као у садржају наведеног става. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 46.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4101/18 од 05.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 2. ЗПП, јер је одлука у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда ИУо 154/2011 од 03.07.2014. године.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради исплате трошкова превоза, поднета је суду дана 25.10.2013. године. Вредност предмета спора је 121.732,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на потраживање у новцу, а у коме вредност предмета спора у побијеном делу у износу од 121.732,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић